

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „BALTAS SNIEGAS SALDŲ MIEGĄ TVERIA“ – Ona Gaidamavičiūtė

Ona GAIDAMAVIČIŪTĖ – dar vakar pilaitiškė, šiandien – Viršuliškių gyventoja, studijavusi lituanistiką ir menotyra, dirbuojasi laikraščio „Mokslo Lietuva“ redakcijoje ir Lietuvos kultūros tyrimų institute, pradėjusi eiliuoti mirus Mamai, kai turėjo dvidešimt metų, spėjo dalį kūrybos paskelbti almanache „Varpai“, žurnale „Bajoras“, įsijungia į žiemiškąją Pilaities poezijos maratono, skirto Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms, atkarpą su Adventiniam laikui darančiomis eiliuotomis būties prasmės paieškomis ir jos atradimais.

Giesmė

Pilkosios pečialindos tyli giesmė –
Cilp calp cilp cilp calp –
Lyg upokšnio čiurlenimas
Suvirpina širdį...
Tai tekantis laikas
Iš gyvenimo į mirtį,
Iš mirties į gyvenimą...

***

Laikas sustoja ant slenksčio,
Kur tėvų, protėvių pėdos įmintos,
Ištirpdydamas jų akių šviesą
Tūkstantmečių žolynų take...

Išeisiu...

Aš išeisiu paskui žvaigždę vakarę
Sidabrinu Paukščių keliu...
Bus užgesę violetinės vakaro ūkanos
Ir giesmė griežlėlės nutilus...

Ilgesys

Nuo ilgesio,
Laukimo
Sudrėko plaukai...
Kur Tujen?
Žybsi žvaigždėlės...

Ruduo...

Rasa
Nukritus
Ant lapų...
Verkia
Dangus ir širdis...
Kartu...

Virsmas

(Skiriu Jonui Čepui)

Vasaros ir rudenio sankirtos naktį
Žiogams grojant džiazą,
Žybsint troleibusų laidams
Krentant melsviesiems drugiams...
Ant asfalto...
Sprogsta galaktikos,
Veriasi ertmės,
Juodosios skylės ir melsvosios gelmės,
Piešiant Tavo tykųjį veidą
Sidabruotos delčios peizaže...

***

Šviesos ir šešėlių žaismas
Bičių giedojimo prisigėrusiose
Tūkstantmetėse liepose
Ankstyvą vasaros rytą.
Melancholiški lietaus lašų akordai
Medžių jauki šneka
Vėlų rudenio vakarą.

***

Mielasai drugy – sidabrini baltuk,
Virš aukščiausios Misionierių vienuolyno obels.
Tavo skrydžio trajektorija tokia ilga,
O gyvenimo – trumpa...

Prisiminimas

Vieną skubantį rudenio vakarą
Praėjau pro žmogų.
O krentančių lapų puokštė

Jo rankose
Tebešviečia iki šiolei...

***

Kaip surinkti, sunešti į kalbos avilį
Išsibarsčiusius vėjo genamus žodžius –
– lapus – frazes – mintis –
kad jie suskambėtų,
kad pražystų?

Gėlės

Gėlės,
Jūs mano gėlės,
Jūsų atviras žvilgsnis į mano sielą...

Gėlės,
Tūkstančiai jūsų spalvotų sauliu – akių –
Šviečiate man,
Šypsotės manajai nakčiai...
Gėlės,
Mano tyliosios sesės,
Kviečiu jus vardu
Ateiti į ežero gelmę,
Kur sraigės kriauklėje
Miega mano slaptosios mintys,
Kur auga mano vienatvė...

***

Nespėjau išsaugoti dovanos,
Su meile man duotos.
Nuvyto ji pakeliui namo...

Svajonė buvo per ilga...

***

Šimtą kartų tikėtis, viltis ir laukti
Ir vis atsimušti į lango stiklą...
Kitoje lango pusėje – tavo veidas,
Apšviestas saulės ir bičių dūzgimo...

O kamane,
Motin mano...

***

Kaip suspėti sustabdyti mirksnį?
Aure, kaštonai jau nužydėjo...
Sninga žiedlapiiais...

***

Trokšti, brole,
Angeliškos būties,
Paukščių dangaus,
Šviesos,
Gaivos upokšnių erčios...
Bet vis atsimuši į savojo „aš“ žabangas,
Netobulumą savo...
Kaip tada pamilti?